

DE STER VAN NEDERLAND

15 JULI 1934

No. 14

39e JAARGANG

Wanneer wij besloten hebben een Zion te bouwen, dan zullen wij het bouwen en dit werk begint in het hart van een ieder mensch. Wanneer de vader van een familie wenscht, uit zijn eigen gezin Zion op te bouwen, dan moet hij in deze goede zaak de leiding op zich nemen, wat hem echter onmogelijk zal zijn, wanneer hij zelf niet den geest Zions bezit. Voor hij zijn familie kan heiligen, dient hij zichzelf te heiligen, en dan kan God hem helpen, zijn familie te heiligen.

Brigham Young.

24 JULI

Waar leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te vinden zijn, daar kan men ervan verzekerd zijn, dat hetzij door feesten, hetzij op een andere wijze, de 24ste Juli herdacht wordt. Deze dag is sinds lang in de Mormoonsche geschiedenis terzijde gezet als een tijd van dankbaarheid tot God voor de behouden aankomst na den grooten pionierstocht, welke het vestigen van het Kerkhoofdkantoor in de vallei van het Groote Zoutmeer als gevolg had. En het is ook een dag, waarop wij herdenken en hulde brengen aan die kloeke leiders, die Gods „verkokoren Israëel naar het vrijheidsoord brachten.”

Na den winter van 1846-'47 op de grens der woestijn te Winter Quarters te hebben doorgebracht, waar zij woonden in uitgegraven woonholten en haastig opgeslagen blokhutten, maakten deze bannelingen, die in het vroege voorjaar van 1846 vanuit Nauvoo verdreven waren, plannen voor een verderen tocht naar het groote en onbekende Westen. Hun martelaar-profeet Joseph had vaak gesproken over het feit, dat zij vanuit hun schoone Nauvoo verdreven zouden worden, maar een plaats zouden vinden, een *toevluchtsoord temidden van het Rotsgebergte*, waar zij een machtig volk zouden

worden. En nu waren zij vanuit hunne mooie huizen en hofsteden verdreven en kampeerden letterlijk op de woeste, onherbergzame vlakten van Noord-Amerika. Bij het smelten van de sneeuw en het opdrogen van den modder organiseerde Brigham Young een voorkamp van Heiligen, dat vooruit zou gaan als een pionier-voorhoede, om wegen te vinden, bruggen en booten te bouwen en een nederzetting te vestigen voor hen, die later in den zomer zouden volgen. Deze groep, bestaande uit 143 mannen, drie vrouwen en twee kinderen, zouden op 5 April 1847 over de vlakten van Nebraska westwaarts beginnen te trekken. Het gezelschap had 73 wagens, 93 paarden, 52 ezels, 66 ossen, 19 koeien en wat honden en kippen.

Het is zeker van belang eens te overdenken, welk een groot geloof deze menschen hadden, om zulk een tocht te ondernemen, wanneer wij weten, dat zij nog niet definitief wisten, waar zij heen zouden gaan. Zij wisten, dat zij naar het groote, toen nog onherbergzaam „Westen” zouden gaan, maar de juiste plaats wisten ze niet. Zij hadden echter vertrouwen in hun door God geïnspireerden profeet en leider, Brigham Young. Hun geloof was zoo groot, dat zij gewillig de reeds ontgonnen landen in het Oosten verlieten en stoutmoedig en zonder vrees het groote onbekende woeste land doorreisden, slechts bewoond door onbeschaafde Indianen en wilde beesten. Zij stelden hun vertrouwen en geloof op hun leiders, en maakten zich niet bezorgd over hun toekomstig bestaan. De leiders waren niet minder moedig dan de leden, die zoo gehoorzaam hun raad en vermaningen opvolgden. In deze kleine voorhoede van wegbaners waren alle Apostelen behalve drie, die in Winter Quarters waren achtergebleven om de andere leden der Kerk voor te bereiden voor den verwachten tocht naar hun nieuw tehuis.

De volgende drie en een halve maand waren gedenkwaardige voor de kleine groep godsdienstige uitgedrevenen — maanden van lange en vermoeiende tochten over ongebaande woestenijen; maanden van spanning waar zij heen zouden gaan; maanden van zorgvuldig waken, opdat zij niet door Indianenstammen overvallen zouden worden; maanden van schamelijke rantsoenen, opdat hun voedselvoorraad niet zou uitgeput raken, voor ze een anderen oogst zouden kunnen binnenhalen. Maar zij hadden geloof, hoop en stelden hun vertrouwen en zelfs hun leven in den zorg van den Almachtigen God van Israël, ter wille van Wien zij vanuit de beschaving waren verdreven. En hun God heeft hen niet verlaten. Hij vertroostte hen. Hij gaf hun bovenmenselijke kracht, zoodat zij de moeilijkheden zouden kunnen overwinnen en ten laatste triomfeeren. En zij wisten, dat Hij hen naar de plaats zou leiden, die Hij voor hen bereid had. Aldus aangemoedigd, zongen zij, ondanks de steeds hen bestormende moeilijkheden en zorgen

van den tocht, lofliederen tot God, en verheugden zich in de gevaren en ontberingen van de reis.

Meer dan zestien honderd kilometers werden zij geleid door Brigham Young. Toen, nadat zij het gebergte bereikt hadden, werden hij en vele anderen met hem ziek door de bergkoorts, veroorzaakt door de hooge ligging, de droge lucht en de verandering van water. Het was inmiddels reeds midden Juli geworden, en Brigham Young, die beseftte, dat zij niet langer moesten wachten met hun nederzettingen op te slaan, gaf last aan een der Apostelen, Orson Pratt, een kleine groep, bestaande uit 23 wagens en 42 mannen, vooruit te trekken. Zij zouden een weg zoeken door de bergen, bruggen bouwen en het den overigen van het gezelschap mogelijk maken, vlugger door te reizen, wanneer de zieken weder hersteld zouden zijn.

Maar Brigham Young had alreeds in een visioen de verblijfplaats der Heiligen gezien. Hij wist, dat het in de vallei van het Groote Zoutmeer zou zijn. Hij was reeds door pelsjagers, die hij was tegengekomen, ingelicht, dat de vallei onbewoonbaar was en dat er geen oogst te verwachten zou zijn. Maar hij wist wel beter, ofschoon hij ze nooit gezien had. Zoo duidelijk was het visioen van de vallei voor hem, dat hij aan Orson Pratt zeide, nadat hij de vallei was ingegaan, zich *noordwaarts* te wenden en voorbereidingen te treffen voor een verblijfplaats voor de Heiligen.

Aan het hoofd van deze kleine groep leidde Orson Pratt ze op 22 Juli een klein eindje de vallei van het Groote Zoutmeer in. Den volgenden dag volgde hij den raad van Brigham Young op en leidde ze verder naar het *noorden* en vond een stroom kristalhelder water, dat van tusschen de bergen vandaan naar het Groote Zoutmeer stroomde. Hier werd het kamp opgeslagen, en in nederigheid en ootmoed zond Orson Pratt een gebed van dank en toewijding op voor het land — God dankende dat alle leden van het gezelschap gedurende hun tocht van meer dan 1800 kilometer waren bewaard gebleven en zichzelf en het land toewijdende tot den Heere, terwijl hij Hem smeekte, Zijne zegeningen hierover uit te storten.

Het was laat in den zomer, maar zij besloten toch, zich een oogst te verzekeren, zoodat zij voor den komenden winter voldoende voedsel zouden hebben. De mannen werden in groepen verdeeld — enkelen om het land ploegklaar te maken; anderen om de ploegen uit te pakken en in gereedheid te brengen; weer anderen om de dieren te verzorgen en de tenten op te slaan. Bij de eerste pogingen tot ploegen bemerkte men, dat de grond hard en droog was, en verscheidene ploegen braken bij de pogingen, om door den harden en drogen grond heen te komen. Maar onbevreesd gingen sommige mannen toen aan het werk om een dam over de kreek te leggen en zoodoende den grond nat te

maken, zoodat de aarde beter te beploegen zou zijn. Dien namiddag werden verschillende akkers beploegd.

Den volgenden morgen, 24 Juli, werd ongeveer 19.300 M.² met aardappelen beplant, en de mannen gingen voort met ploegen en planten van tarwe en groenten. In den namiddag van dezen gedenkwaardigen dag kwam Brigham Young met het grootere gedeelte van de Pioniers de vallei binnen en sloten zich aan bij de kleine groep, die sinds den dag daarvoor zoo ijverig had gearbeid.

We hebben de getuigenis van velen der leden van dit eerste gezelschap pioniers, dat zij in het eerst buitengewoon teleurgesteld waren in de plaats, waar zij voor immer zouden moeten wonen. Vooral de vrouwen, die dit vergeleken met de vruchtbare landerijen en groene weiden in Nauvoo, barstten in tranen uit en smeekten hun leiders, om toch een meer bewoonbaar oord te vinden. Maar de leiders wisten wat zij deden. Toen God Abraham riep vanuit zijn tehuis in de vruchtbare streken en overvloedig opbrengende landerijen van Ur der Chaldeeën, en hem naar het kale, heete en droge Kanaän zond, heeft Abraham zich waarschijnlijk ook afgevraagd, of de Heere geen fout maakte. Maar God had een verkoren voorbereid volk noodig, door hetwelk ten laatste zijn Zoon kon geboren worden. En om die reden zond hij Abraham naar een land, hetwelk voortdurenden arbeid en aanhoudende pogingen tot een blijvend bestaan zou vereischen. Door zulken strijd alleen komen ware karakterontwikkelingen en hooge moreele en intellectueele idealen.

En zoo was het ook met deze leiders van het laterdaagsch Israëel. Zij wisten, dat God hen geleid had naar de plaats, waar zij konden groeien, ontwikkelen en een machtig volk worden. De moeilijkheden zouden hen tot groote leiders ontwikkelen met sterke karakters, hooge idealen, en terzelfder tijd hen er aan herinneren, dat zij van God afhankelijk waren.

Zij bereikten het doel, dat zij zich in uitzicht hadden gesteld. Zooals Abraham van ouds waren zij gehoorzaam aan de roepstem van God. Zij verlieten hun alles en baanden zich een weg naar een verlaten oord. En zij vonden hun Kanaän, hun nieuw Belofde Land. De zeven en tachtig jaar, die sinds dien tijd verstreken zijn, hebben het bewijs geleverd van de wijsheid van God, om Zijn volk naar de Groote Zoutmeervallei te brengen. Daar zijn ze machtig geworden. De Kerk is in aantal toegenomen, in omvang en in dienstbetoon tegenover haar leden en de menschheid, totdat zij vandaag staat als een waar te nemen wonder voor hen, die met haar ontwikkeling bekend zijn.

De moed, de toewijding, de opoffering, het geloof, de broederlijke liefde, en de nederigheid van deze groep pioniers dienen immer een schijnend licht op ons pad te zijn, zoodat wij er

ijverig naar zullen streven, God te dienen en standvastig te blijven in de verbonden, welke wij met Hem in de wateren van den doop gemaakt hebben. Hun voorbeeld dient ons in staat te stellen, onze stem te verheffen en in alle oprechtheid te zingen, zooals zij op dien gedenkwaardigen 24en Juli 1847 deden :

Wij vinden wis in 't Westen ver van hier,
 't Land, door God ons bereid ;
 Daar wordt de Kerk den volkren een banier,
 Als weleer is voorzeid,
 Dan zingen wij met rein genot,
 Ter eer van onzen Heer en God,
 Bij ziel verheffend snarenspeel :
 Alles wel ! Alles wel !

En sterven wij, alvorens daar te zijn,
 Blijde dag ! ongehoord !
 Dan zijn wij vrij van alle smart en pijn,
 In het schoon hemeloord.
 Maar als ons leven wordt gespaard,
 En we eens in Zion zijn vergaard,
 Dan klinkt de juichkreet, luid en schel :
 Alles wel ! Alles wel !

L.

ZEVENDE ALGEMEENE O.O.V.-CONFERENTIE
 gehouden op 7, 8, 9, 10 en 11 Juni 1934 in het
 gebouw »Excelsior« te Rotterdam

(Vervolg van bldz. 207)

Zondagavond. De laatste openbare vergadering van deze conferentie, waarbij tevens het aantal aanwezigen dat der vorige vergaderingen overtrof, werd aangevangen met het gezamenlijk zingen van lied no. 67 : „Wij danken U Heere, voor Profeten“, waarna door Br. F. H. Jacobs van den Haag werd gebeden. De gecombineerde zangkoren van Amsterdam, Utrecht, Den Haag en Rotterdam zongen onder leiding van den dirigent van het winnende koor, Br. M. v. Gelderen, het lied „Trouw aan 't Geloof“. Door Ouderling Clyde A. Holdaway werd een toespraak gehouden, waarna Zr. T. C. Hartman, Presidente in het Hoofdbestuur der J.V.O.O.V., besprak „Den weg van den Hervormer“. Wanneer wij spreken over den hervormer, dan behoeven wij niet altijd te denken aan groote mannen, doch een iedere leider en leidster is een hervormer en zooals de weg van een hervormer niet immer over rozen gegaan is, zoo zal ook een leider moeilijkheden onderkennen en dient men er voor te waken niet laf te zijn, maar volhardend en moedig. Spoorde de ouders aan, hun kinderen te laten genieten van het Evangelie en niet jaloersch te zijn, wanneer zij hen wat meer alleen laten dan vroeger en meer weten dan zij in

hun jeugd. De koren zongen een lied „Zie, den Heiligen Engel vliegen”, waarna de Algemeene Autoriteiten en Ambtenaren der Kerk en Zending werden voorgesteld en eenparig ondersteund.

Na een korte inleiding door Pres. T. Edgar Lyon werden de aanwezigen vervolgens toegesproken door Pres. Joseph F. Merrill, President van de Europeesche Zendingen, waarbij Br. H. Schotel van Rotterdam voor hem vertaalde.

Spr. sprak den wensch uit, dat alle leden der organisaties net zulke harde werkers zijn als hun vertegenwoordigers goede sprekers. Bracht de hartelijke groeten over van het Eerste Presidentschap der Kerk en liet ons weten, dat zij dagelijks voor ons bidden en met ons medeleven en hopen, dat de Heiligen zullen vasthouden aan het geloof.

Het is niet dat zij belang in u stellen vanuit oogpunt voor eigen heerlijkheid, maar omdat zij dit willen doen in uw eigen belang. Zij weten, dat deze Kerk op goddelijke wijze georganiseerd is en dat zij geïnspireerd worden door macht uit de hooge hemelen. Zij zijn nederige mannen en storten hun hart in gebed uit tot Onzen Hemelschen Vader voor de inspiratie en de leiding van den Heiligen Geest. Zij zijn er tot het uiterste op bedacht, dat niet door een fout van hen iemand zal kunnen zeggen, dat het werk des Heeren geen voortgang kan maken. Zij zijn de vertegenwoordigers van den Heere Jezus Christus en ambtenaren in Zijne Kerk.

Wanneer wij gelooven, dat zij vertegenwoordigers zijn van God, dan zijn daaraan verplichtingen verbonden. Wat zijn die verplichtingen? Dat wij zullen trachten te leven geheel in overeenstemming met de onderwijzingen van den Heere Jezus Christus, omdat wij naar hetgeen wij doen, geoordeeld zullen worden. Toen Jezus onder de menschen was, diende Hij hen en wel in den geest van nederigheid en verdraagzaamheid. Moge de Heere ons zegenen met moed en sterkte en klaarheid van gezicht en geloof, dat U in staat zult zijn, de waarheid te zien en te begrijpen en haar te leven.

Pres. T. Edgar Lyon voerde daarna het woord en gaf ernstige vermaningen tot een rustiger verloop der vergaderingen. Er zijn er velen geweest, die gedurende deze conferentie hebben getoond, hun talenten te hebben ontwikkeld. Allen hebben getracht en hun best gedaan, om alle plannen voor deze conferentie te doen slagen, doch laten wij trachten, zoo te werken, dat wij kunnen zeggen, dat de 8e conferentie de beste was, die we ooit hebben gehad. Wij dienen de uitspraak van Jezus te leeren beseffen, toen Hij zeide, dat Hij was gekomen, opdat wij het leven mogen hebben en dit overvloedig mogen hebben. Dit zullen we zeker leeren door het O.O.V.-werk.

Ouderling Clyde A. Holdaway dankte allen, die hebben deel-

genomen aan het wedstrijdwerk en allen die hun best hebben gedaan en hun ondersteuning hebben gegeven, waar dit noodig was. Nam tevens afscheid van de leden in Holland, daar hij zijn zending in Nederland heeft volbracht en over eenigen tijd naar huis zal terugkeeren.

Deelde eveneens nog mede, dat deze conferentie de grootste mag worden genoemd van alle tot dusverre gehouden O.O.V.-conferenties. In 1932 bedroeg de totale opkomst van alle vergaderingen 1459, in 1933 2048 en dit jaar 2024, waarbij evenwel de Maandagavond-bijeenkomst nog buiten beschouwing moet blijven.

Door alle aanwezigen werd tezamen met de koren gezongen „Houw en Trouw”, waarna Ouderling K. E. Knapp dankzegging opzond.

Maandag van 10—4 uur. Die tijd werd door vele leden en zendelingen doorgebracht met spelen, in het Sterrebosch te Schiedam.

Maandagavond. Deze bijeenkomst werd aangevangen met het zingen van lied no. 163: „Wij zijn trouwe werkers”, waarna Br. A. Hartman van Den Haag het gebed opzond.

Alvorens tot het wedstrijdwerk in tooneelspel werd overgegaan, werd een groet voorgelezen van het algemeen Hoofdbestuur der J.V.O.O.V. in de Kerk.

Een tooneelgroep van Leiden speelde daarna het stuk „De Onzichtbare Hand”.

De Rotterdamsche Padvinders hielden een onderlingen wedstrijd in E. H. B. O., waarbij een groep, bestaande uit de drie patrouilleleiders dier Padvinders, winnaar werd verklaard.

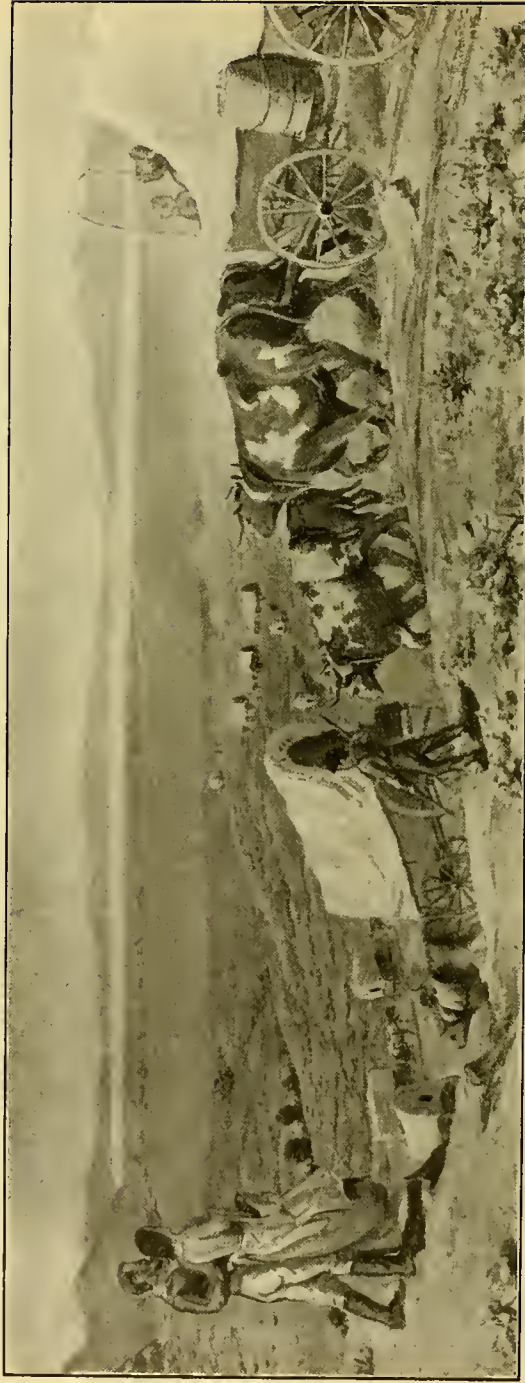
Nadat ook de tooneelgroep van Amsterdam het stuk „De Onzichtbare Hand” had opgevoerd, besliste de jury, dat de Leidsche groep, bestaande uit Jac. Schipaanboord Jr., W. Kleinjan, W. Overduyn, J. Belt, J. G. Overduyn en N. Nijkiel, winnaar was.

De uitreiking der wisselprijzen aan de reeds genoemde winnaars(essen) in het wedstrijdwerk vond daarna plaats, waarbij evenwel nog dient te worden vermeld, dat de prijs voor Arenleessters-aanteekenboek ten deel viel aan Zr. G. van Leer van Overmaas; die voor B.K.-meisjes-aanteekenboek aan Zr. Corry Holtermans van Den Haag, terwijl de B.K.-meisjes-gedragbeker, welke voor het eerst na twee jaar weder kon worden uitgereikt, werd toegekend aan den Utrechtschen B.K.-zwerm.

Nadat door Pres. T. Edgar Lyon nog een slotwoord was gesproken, werd tot slot gezongen lied no. 166: „Zingen wij voor 't scheiden”, en sprak Br. J. Schipaanboord Sr. van Leiden, dankzegging uit. Hierna werd door alle aanwezigen ter eere der vertrekkende zendelingen gezongen lied no. 133: „Looft allerheeren Heer”.

Deze conferentie mag in alle opzichten geslaagd heeten. Veel is er gesproken en veel ter overdenking en navolging gegeven. Mogen alle aanwezigen het ter harte hebben genomen!

PIONIERS KOMEN 24 JULI 1847 IN HET ZOUTMEERVALLEI AAN.

Het einde van een vermoeienden tocht over een zoo goed als ongebaande woestenijs van meer dan 1800 kilometer. Vermoeid en uitgeput, zagen zij ten laatste hun rustplaats — een droog, kaal, versmachtend, onbewoond land, begrensd door een groote zoutzee in de verte. Maar zij gingen aan het werk, aanvaardden het als Gods keuze voor hen, en dankten Hem ervoor. Toen wijdden zij het aan Hem op, en vroegen Hem, hen te zegenen, opdat zij in staat mochten zijn, voort te gaan en Zijn Koninkrijk op aarde vooruit te zetten.

DE PIONIERS IN HUN NIEUWE VERBLIJFPLAATS AAN HET WERK.

1000 Kilometers van den dichtstbijzinden oorsprong van voedselvoorziening, was het niet meer dan natuurlijk, dat zij plannen dienden te maken, hoe gedurende den komenden winter te leven. IJverig gingen zij aan het werk en toen hun ploegen op den harden, drogen grond braken, bevochtigen zij dezen met water uit een zich dichtbij bevindenden stroom, en vestigden daar de moderne irrigatie, sindsdien over de geheele wereld toegepast. — De moed en ijver van dit volk, te zamen met hun onwankelbaar geloof in den Levenden God, waren oorzaak van het werk, hetwelk letterlijk „de woestijn deed bloeien als een roos.”

Bij de platen. — De twee hier afgebeelde platen zijn reproducties van wandbeschilderingen, behorende bij een inzending, welke de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft in de »Hall of Religions at the Century of Progress World Exposition« (Wereld Tentoonstelling) te Chicago. Het is het werk van J. B. Fairbanks, een van Utah's pionier-kunstenaats.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

DE PIONIER

Door Pres. John A. Widtsoe

Drievoudig is de arbeid van den pionier. Hij begeeft zich op onbekend of woest gebied, hetzij stoffelijk of geestelijk, doorzoekt het, gaat er vastbesloten op aan het werk, overwint het en maakt het dienstbaar en ten nutte van de menschheid. Hij vermoeit zich en strijdt, werkt met hand en tand, staat na iederen terugslag weer op, verwint het nuttelooze, onbebouwde land en maakt het zichzelf ten dienste en vruchtbaar voor degenen, die na hem komen. Tenslotte, wanneer de strijd gewonnen, de verwinning verzekerd is en de avond daalt, maakt hij plaats voor de anderen, de nakomenden, en laat de woestenij, welke hij heeft doen bloeien als een roos, aan hen over. Op het eerste gezicht gelijkt het leven van een pionier een tragedie, maar schijn bedriegt; het is niet zoo. Want drievoudig is het loon van den pionier.

Geloof brengt hem er toe, nieuw land te veroveren; geloof, dat het kan worden gedaan; geloof, dat *hij* het kan doen. Moed is de eerstgeborene van het geloof. Het geloof groeit en wordt groot in hem, want geloof is de machtigste aller krachten. De strijd brengt den pionier de overwinning. Een nieuwe wereld opent zich voor hem. Het sterke gevoel van het meesterschap wordt over hem uitgestort en vervult zijn gansche wezen met bevrediging. Hij ziet anderen, niet zoo moedig en bekwaam den weg betreden, dien hij gebaand heeft. Zijn hart wordt warm, zijn ziel verheft zich tot het edele omhoog, omdat hij zijn medemenschen heeft geholpen. Hij smaakt de zoetheid van dienstbaarheid.

De onbekende waarheid zoeken en navorschen, ze onder moeite en strijd veroveren, sterk worden in geloof en moed, anderen dienen — uit zulk materiaal worden mannen gemaakt. Iedere schrede voorwaarts, welke de menschen gedaan hebben, was een schrede naar het onbekende; iedere nieuwe verovering was het voortzetten van een licht in de duisternis; de vooruitgang van den pionier is de voortgang der menschheid. De pionier is de helper, de held, de werkelijk groote op aarde. Pionierswerk kan overal gedaan worden: in het persoonlijk leven, in de familie, in het dagelijksch leven, evenzoo goed als in het ondoordringbaar

oerwoud of in de dalen van het rotsgebergte. De geest, niet de opdracht maakt den pionier.

In de troosteloze woestenij van het afgestorven geestelijk leven kwam de profeet Joseph Smith. Hij ploegde verlaten grond om; hij plantte, begoot en verzorgde, waar menschen zeiden, dat niets zou groeien; hij toonde den weg aan tot den nieuwen tuin der eeuwige verovering en eeuwigen vooruitgang; dan, toen hij zijn plicht als pionier gedaan had, legde hij zijn leven neder tot een getuigenis van zijn ernstige oprechtheid en zijn waar geloof.

De Kerk van Jezus Christus heeft steeds pionierswerk verricht, heeft alle gebied van het menschelijk leven betreden en verrijkt. Het veroveren en vruchtbaarmaken van de groote woestenij in het westen van Amerika was slechts een zinnebeeld van zijn voortdurend pionierswerk. De Kerk heeft geen andere drijfveer, geen ander doel, als waarheden te onthullen en aan te toonen, het nut ervan te bewijzen en ze de menschheid voor haar eigen bestwil te geven — pionier te zijn voor het welzijn van het menschdom.

God zegene den pionier, dien van het verleden, dien van het heden en dien van de toekomst.

(Der Wegweiser, 1933).

HUISBEZOEK-ONDERWERP VOOR AUGUSTUS (Voor de Broeders)

Sabbatgedachten gedurende vacantielijd

„De sabbat is gemaakt om den mensch, niet de mensch om den Sabbat”, aldus zeide Jezus. Dit beteekent niet, dat de Sabbat den mensch werd gegeven, om in ledigheid en verkwisting door te brengen. Hij werd hem gegeven om met wijsheid door te brengen, in liefde en vreeze van God. Ons wordt aangeraden, op dien dag van onzen arbeid te rusten. Waarom? Omdat ons lichaam, wanneer dag aan dag aan het werk gehouden, binnen korten tijd geheel verzwakt zou zijn. Wij zien dus, dat Gods wetten gebaseerd zijn op natuurlijke beginselen. Bovendien vereischt God van ons, dat wij ons dien dag van werk zullen onthouden, opdat wij tijd en gelegenheid zullen hebben voor godsdienstigen groei, overpeinzing en ontwikkeling.

De Laterdaagsche Heiligen dienen boven alle menschen de verplichtingen van dien dag niet uit het oog te verliezen. Hun wordt gevraagd, van hun werkzaamheden te rusten, teneinde het huis van gebed te bezoeken en hun verbonden aan de Avondmaalstafel te vernieuwen. Door dit te doen, zal hun zoowel grootere geestelijke kracht als betere lichamelijke sterkte voor het verdere van de week gegeven worden.

Hun, die dien dag eeren met dankbaarheid, met blijmoedig hart en kalm, worden de goede dingen dezer aarde beloofd „beide om het oog en het harte te verblijden”.

Brigham Young zeide, dat zij, die op Zondag tochten gaan maken, zwak zijn in het geloof en dat bij voortdoring hiervan geleidelijk de geest van hun godsdienst uit hun hart zal verdwijnen, met gevolg, dat zij fouten zullen zoeken in de Kerk, en ten laatste vanuit de gemeenschap met Gods kinderen zullen afdrijven.

Deze woorden van Gods profeet zijn een ernstige overweging waard.

PRIESTERSCHAPSLESSEN

Augustus 1934.

Eerste avond. Gebed enz. Laat ons vanavond, inplaats van de gewone les, voorbereid ter vergadering komen, om op huisbezoek te gaan. Gemeentepresidenten dienen een bezoeklijst klaar te hebben en de verschillende leden aan te wijzen, om twee aan twee zekere families te bezoeken.

Gedurende den zomer kunnen wij op deze wijze zeer veel goeds doen, indien we gaan met een gebedsvol hart en een verlangen, onze leden aan te moedigen, de vergaderingen bij te wonen.

Tweede avond. Gebed enz. Dagorde; Zorg voor het Avondmaal; Muziek en Koor, en Getuigenisbijeenkomsten; wanneer gehouden en voor welk doel. *Gemeente-Toezicht, blz. 23-25.*

Derde avond. Laat ons dezen avond wederom besteden aan bezoeken afleggen. Laat ons een zomercampagne organiseren om iedere familie en ieder lid, ingeschreven in de gemeenteboeken, te bezoeken en eveneens vrienden en onderzoekers.

Aanhoudend en gebedsvol werk dezen zomer zal zeker den komenden winter onze zitplaatsen bezet doen zijn.

Vierde avond. Gebed enz. Huisbezoekrapport. Behandeling van het huisbezoekonderwerp voor September.

ZENDINGSNIEUWS

Ontslagen

Ouderling Clyde A. Holdaway, die gedurende het laatste jaar van zijn zending als Zondagsschool- en O.O.V.-overziener heeft gearbeid, is op 14 Juni 1934 van zijn zending hier te lande ontslagen.

Ouderling William H. Timmerman werd op 13 Juni ontslagen. Hij werkte laatstelijk als districtspresident van het Utrechtsche district.

Ouderling Alma H. Dalebout werd 28 Mei ontslagen, na het

laatste gedeelte van zijn zendingstijd over de Alkmaarsche gemeente gepresideerd te hebben.

Ouderling John S. Lugt, werd 29 Mei ontslagen. Vóór zijn ontslag heeft hij als Senior Ouderling te Amsterdam gearbeid.

Al deze broeders verlieten op 14 Juni 1934 Rotterdam, voor een ge-
haast bezoek aan Duitschland, Italië en Frankrijk. Op 5 Juli 1934
zijn ze per s.s. „Manhattan” vanuit La Havre, Frankrijk vertrokken.

Benoemingen

Ouderling H. Ralph Stephenson, die gedurende de laatste tien maanden als Zendingsecretaris heeft gewerkt, is thans benoemd tot districts-president van het Amsterdamsche district, als opvolger van Ouderling Douwe J. van den Werff.

Ouderling H. Theodore Sumsion is aangewezen om Ouderling Stephenson's plaats als zendingsecretaris in te nemen.

VOOR JONGE OOGEN

De bange hazen

Daar was eens een schuchter haasje, dat altijd bang was dat er iets vreeselijks zou gebeuren. Aldoor zei het: „Als de aarde nu eens instortte, wat zou er dan toch met mij gebeuren?” En op een dag, toen zij het herhaaldelijk gezegd had, viel er een groote kokosnoot van een boom. „Wat was dat!” riep de haas. Hij sprong op alsof hij geschoten was. „Nu stort zeker de aarde in!” huilde hij. Hij zette het op een loopen, zoo hard als hij maar kon.

Weldra ontmoette hij een anderen haas. „O, Broeder Haas,” sprak hij, „ren voor je leven! De aarde stort in!” „Wat zeg je daar!” riep de andere haas, „dan zet ik het ook op een loopen”. Deze haas vertelde het nieuws aan een anderen haas en de andere haas vertelde het weer aan andere hazen, en weldra waren alle hazen aan het rennen, zoo snel ze maar konden, en riepen: „De aarde stort in! O, de aarde stort in!”

De groote dieren hoorden hen en die begonnen ook te hollen en te roepen: „O! de aarde stort in! Ren voor je leven!” Een wijze oude leeuw zag hen hollen en hoorde hen roepen. „Ik zie niet dat de aarde instort”, zeide hij. Toen riep hij de arme verschrikte dieren toe, niet langer te hollen. „Wat zeg je toch?” vroeg hij. „Wij zeiden dat de aarde instort,” antwoordden de olifanten. „Waarom denk je dat?” vroeg de leeuw. „De tijgers hebben het ons verteld”, zeiden de olifanten. „Waarom denken de tijgers dat?” „De beren hebben het ons verteld”, zeiden de tijgers. „Waarom denken de beren dat?” „De buffels hebben het ons verteld”, zeiden de beren. „Waarom denken de buffels dat?” „De herten hebben het ons verteld”, zeiden de buffels. „Waarom denken de herten dat?” „De apen hebben het ons verteld”, zeiden

de herten. „En hoe weten de apen dat?” „De jakhalzen hebben het gezegd”, zeiden de apen.

„En hoe wisten de jakhalzen het?” „De hazen hebben gezegd dat het zoo was”, zeiden de jakhalzen. „En hoe wisten de hazen het?”

Een van de hazen zeide toen dat een andere haas het hem verteld had, en de andere haas zeide dat een ander het hem verteld had, en zoo ging het door totdat zij ten laatste bij het eerste haasje kwamen. „Kleine haas”, zei de leeuw, „waarom heb jij verteld dat ‚de aarde instortte?’” „Ik heb het gezien”, zeide het haasje. „Waar?” vroeg de leeuw. „Ik zag het daar, onder dien grooten kokosboom”, zei de kleine haas. „Kom mee en wijs mij de plek”, sprak de leeuw. „O, neen, neen,” zei het haasje, „ik ben veel te bang.” „Spring maar op mijn rug”, zei de leeuw.

Het haasje sprong ten laatste op den rug van den leeuw, en de leeuw ging met hem naar den grooten boom. Net viel er weer een kokosnoot met een groot gerucht in de struiken. „O, ren, ren,” riep het schuchtere haasje, „daar is dat vreeselijke geluid weer!” „Blijf hier en kijk”, sprak de leeuw. Daar de haas niet van zijn hoogen zetel dorst af te springen, moest hij wel blijven kijken. „Wat denk je nu dat het is?” vroeg de leeuw. „Ik geloof dat het een kokosnoot was,” zei het haasje. „Dan moest jij dat maar aan de andere dieren gaan vertellen”, sprak de leeuw. En dat deed ons haasje.

Met welke verkeerde en leelijke gewoonte van vele menschen kunnen wij den inhoud van dit verhaal vergelijken?

OOM BEN.

AANVRAGE VOOR OUDE NUMMERS VAN „DE STER”

Aangezien er een aantal nummers van *De Ster* op het Hoofdkantoor ontbreken, welke wij gaarne zouden hebben, teneinde extra volledige jaargangen van *De Ster* te kunnen samenstellen, hopen wij, dat enkele leden in staat zullen zijn, ons aan de ontbrekende nummers te helpen. Wij zagen gaarne de onderstaande nummers zoo spoedig mogelijk toegezonden:

- Jaargang 1903: No. 1.
- „ 1907: No. 2, 9, 13, 14 en 24.
- „ 1913: No. 12 en 20.
- „ 1916: No. 12.
- „ 1918: No. 19.
- „ 1922: No. 14.
- „ 1926: Inhoudsopgave.
- „ 1928: No. 1, 2, 3, 14 en 15, alsmede inhoudsopgave.

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR AUGUSTUS 1934

(tevens laatste week van Juli)

AVONDMAALSVERS

(Johannes 3:16)

„Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen Eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebben”.

2^{1/2} MINUUT TOESPRAAKJES

- 29 Juli De Nephitische Natie (blz. 210, Artikelen des Geloofs.)
De Jareditische Natie (blz. 211, Artikelen des Geloofs.)
Evangelieleer.
- 5 Augustus De ware Kerk georganiseerd (Les 19 van 1 Juli).
De nieuwe Kerk groeit. Kerkgeschiedenis.
- 12 Augustus Abinadi, de Martelaar.
Gideon, de Patriot. Boek van Mormon.
- 19 Augustus Een dood kind het leven teruggegeven.
Profeten en profetieën. Oude Testament.
- 26 Augustus Wat is het maatschappelijk doel van de Kerk?
Wat zijn de werkzaamheden van de Priesterschap?
Evangelie Boodschappen.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING

(Het eerste Artikel des Geloofs)

„Wij gelooven in God, den Eeuwigen Vader en in Jezus Christus, Zijnen Zoon en in den Heiligen Geest.”

Gedurende de maand Augustus zal lied no. 190: „Wij marcheeren voort tot Glorie”, uit *het hoofd* worden geleerd. Vierstemmig zingen is aan te bevelen.

Medewerkers in de Zondagsschool: hieronder volgt een uitspraak van Pres. J. Reuben Clark aan alle Zondagsschoolambtenaren en -leeraars(essen):

„De Zondagsscholen van het verleden zijn zeker. De Zondagsscholen der toekomst rusten in handen van U, leeraars(essen). U hebt te doen met het meest kneedbare klei. Het zal den vorm aannemen, welken U eraan geeft. Het zal den vorm behouden, welken U er van kunt maken. Een waardeering van het Evangelie kan slechts veroorzaakt worden door een begrip er van en uw leerlingen kunnen niet begrijpen, wat u zelf niet verstaat; omdat u hun niet iets kunt leeren en prediken, wat buiten uw begrip is.”

Houdt dit in gedachten, medewerkers, en streeft onophoudelijk naar een betere voorbereiding in het weergeven van uw Zondagsschoollessen.

Hebt u verdere inlichtingen noodig, uw Zondagsschool-President verschaft ze u gaarne! Kenneth E. Knapp, Overziener.

AFSCHEIDSGROET

Aan boord s.s. „Manhattan”.

5 Juli 1934.

Aan de Zondagsschool- en O.O.V.-werkers (sters)
der Nederlandsche Zending.

Het is met het diepste leedwezen in mijn hart, dat ik u deze enkele afscheidswaarden doe toekomen. Nu ik op zee ben, besef ik eerst, dat ik huistoe ga. Het is dus met gemengde gevoelens, welke zeer moeilijk te verklaren zijn, dat deze weinige regels U bereiken. Daar ik met U allen persoonlijk in aanraking ben gekomen, zijn mijn eerste waarden, om U allen te danken voor de wondervolle ondersteuning, om gedurende mijn werkzaamheden in dit veld het Zondagsschool- en O.O.V.-werk succusvol te doen zijn en het is mijn hoop en gebed, dat U allen voort zult gaan in uw onvermoeide pogingen, teneinde dit werk steeds mooier en beter te maken.

Het was mij onmogelijk, een elk van U persoonlijk te danken voor uw prettigen steun en hulp, en daarom hoop ik, dat dit het middel zal zijn om mijn dankbaarheid te uiten tot een elk en iegelijk van U en ik hoop, dat de Heere U zal zegenen met die dingen, welke ons zullen helpen in ons werk voor de organisaties der Kerk.

Moge de Heere U allen zegenen en helpen in het organisatie-werk, opdat het moge groeien en voortgaan onder uw zorg en moge de Heere ons te allen tijde beschermen, is de wensch van

Tot ziens.

Uw Broeder in het Evangelie,
Clyde A. Holdaway.

INHOUD

24 Juli	209	Huisbezoek-onderwerp v. Aug	219
Zevende Algemeene O.O.V.-		Priesterschapslessen	220
Conferentie	213	Zendingsnieuws	220
Pioniers komen 24 Juli 1847		Voor jonge oogen	221
in het Zoutmeervallei aan .	216	Aanvraag voor oude nummers	
De Pioniers in hun nieuwe		van »De Ster«	222
verblijfplaats aan het werk	217	Zondagsschoolwerk v. Aug. .	223
De Pionier	218	Afscheidsgroet	224

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending

Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—,

Buitenland f4.—. Afzonderlijke nummers 15 cent.